

حالا که مُشت شکوفه‌ها باز شده
و راز شیرین درخت‌ها از میان برگ‌ها پیداست؛
حالا که قلب باغ‌ها لبریز از تپش رنگی پروانه‌هاست؛
حالا که سیب‌ها لپ گلی شده‌اند و شاخه‌ها را چراغانی کرده‌اند؛
دل‌مان می‌لرزد از صدای پای ثانیه‌ها
و لحظه‌هایی که بوی جدایی می‌دهند.
کاش دست دقیقه‌ها به خلوت ما نمی‌رسید
و تا ابد با شما می‌ماندیم.
ای آفتاب مهربانی، راه و رسم «رسیدن» را شما پیش پای ما گذاشتی و خانهٔ
دوست را شما نشان‌مان دادی
از شما شنیدیم که گل‌ها همه دستِ دعا به سوی «ا...» دارند
و قطره‌های شبنم نقطه‌چینِ نام اوست.
شما بودی که یادمان دادی:
احتیاط کنیم اما نترسیم
شرم کنیم اما خجالت نکشیم
رو راست باشیم اما گستاخی نکنیم
...
معلم عزیزم
هر چه باشیم و هر کجا برویم
همهٔ فصل‌های زندگی ما آکنده از عطر یاد شما خواهد بود.
مگر می‌شود خاطرهٔ باران از یاد بیابان برود؟

مگر
یادداشت سردبیر
می‌شود؟

